

Copyright © 2014 Jennifer L. Armentrout

Toate drepturile rezervate, inclusiv acela de reproducere în întregime sau parțial în orice formă. Ediție publicată prin înțelegere cu Harlequin Books S.A. Aceasta este o operă de ficțiune. Numele, personajele, locurile și întâmplările sunt fie produsul imaginației autoarei, fie sunt folosite fictiv, iar orice asemănare cu persoane reale, în viață sau decedate, companii, evenimente sau locuri este în întregime întâmplătoare.

LITERA®

Editura Litera
O.P. 53, C.P. 212, sector 4,
București, România
tel.: 021 319 63 90; 031 425 16 19;
0752 548 372
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe

www.litera.ro

Mai rece ca gheăță

Jennifer L. Armentrout

Copyright © 2020 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză: Ana Dragomirescu

Editor: Vidrașcu și fiții

Redactor: Gabriela Trăscăulescu

Corector: Cristina Anghel

Copertă: Andreea Apostol

Tehnoredactare și prepress: Mihai Stoianov

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ARMENTROUT, JENNIFER L.

Mai rece ca gheăță / Jennifer Armentrout;

trad. din lb. engleză de Ana Dragomirescu. – București: Litera, 2020

ISBN 978-606-33-4847-1

I. Dragomirescu, Ana (trad.)

821.111

JENNIFER L. ARMENTROUT

APOCALIPSA ELEMENTELOR

MAI RECE CA GHEĂȚĂ

Traducere din limba engleză și note de
Ana Dragomirescu

LITERA

București

2020

Pentru aceia care niciodată nu încetează să credă, care
niciodată nu încetează să încerce și care
niciodată nu încetează să spere.

TU SUNT IERARHULUI

CAPITOLUL 1

La zece secunde după ce doamna Cleo a intrat agale la ora de biologie, a pornit projectorul și a stins luminile, Bambi a hotărât că nu se mai simte confortabil stând încolăcită pe talia mea, locul pe care îl ocupa în acel moment.

Foarte activul tatuaj în formă de șarpe demonic mi-a alunecat de-a lungul abdomenului. Nu-i plăcea să stea locului câtuși de puțin, mai ales în timpul unei plăcicoase prelegeri despre lanțul trofic. Am înțepenit, împotrivindu-mă imboldului de a izbucni în hohote de hienă, în vreme ce ea mi se plimba printre sânii și își așeza capul în formă de diamant pe umărul meu.

S-au mai scurs cinci secunde, timp în care Stacey s-a holbat la mine, cu sprâncenele ridicate. M-am silit să afișez un zâmbet crispăt, știind că Bambi nu terminase încă. Nu. Limba i s-a repezit afară, gâdilându-mă pe o parte a gâtului.

Mi-am înclăstat o mână peste gură, înăbușindu-mi râsul, și m-am foit pe scaun.

– Ești pe droguri? m-a întrebat Stacey cu glas scăzut, dându-și la o parte bretonul des de pe ochii închiși la culoare.

Sau îmi atârnă sănul stâng pe afară și salută lumea? Fiindcă, în calitate de cea mai bună prietenă a mea, ești obligată să-mi spui.

Deși știam că avea sănul acoperit, sau măcar aşa speram, de vreme ce decolteul în formă de V al puloverului ei era destul de adânc, mi-am coborât privirea, în timp ce-mi lăsam mâna în jos.

– Sânul tău n-are nimic. Sunt doar... agitată.

Stacey a strămbat din nas spre mine, după care și-a îndreptat din nou atenția către partea din față a clasei. Am tras adânc aer în piept și m-am rugat ca Bambi să rămână acolo unde era cât mai ținea ora. Cu ea pe piele, mă simțeam de parcă aș fi avut niște ticuri turbate. Tresăritul la fiecare cinci secunde nu avea să-mi sporească popularitatea (sau lipsa ei). Din fericire, datorită vremii mult mai reci și a faptului că Ziua Recunoștinței se apropia cu repeziciune, îmi permiteam să port bluze cu mâneci lungi și gulere înalte, care o ascun-deau pe Bambi.

Mă rog, atâta vreme cât ea nu decidea să mi se târască pe față. Un lucru pe care-i plăcea să-l facă ori de câte ori Zayne se afla prin preajmă. El era un Gardian absolut superb, un membru al acelei specii de ființe care puteau lua înfățișare umană când voiau, dar care, în realitate, arătau aşa cum oamenii își închipuie că arată o gargorie. Gardienii aveau sarcina de a proteja omenirea, vânând tot ceea ce face „bau” în toiu nopții... și în timpul zilei. Crescusem alături de Zayne și ani de zile nutrisem pentru el o naibie de înflăcărată dragoste adolescentină.

Bambi și-a schimbat poziția, gădilându-mi pe o parte talia cu coada. Habar n-aveam cum făcuse Roth față faptului că Bambi i se târa pe tot trupul.

O adâncă și necruțătoare durere m-a izbit în piept, tăindu-mi răsuflarea. Fără să mă gândesc, mi-am dus mâna spre inelul cu piatră crăpată ce-mi atârna de lânțisor, inelul care păstrase cândva sângele mamei mele, *acea* Lilith. Atingerea metalului rece dintre degetele mele era liniștită. Nu datorită rapoartelor de familie, de vreme ce realmente nu pretin-deam să fi avut o relație cu mama, ci pentru că, laolaltă cu Bambi, reprezenta ultima și singura mea legătură cu Astaroth, Prințul Moștenitor al Iadului, cel care făcuse cel mai puțin demonic gest.

„M-am pierdut pe mine când te-am găsit pe tine.”

Roth se sacrificase, fiind cel care-l ținuse pe Paimon, ticălosul răspunzător pentru intenția de a dezlănțui o specie de demoni deosebit de nesuferită, punând la cale o capcană diabolică, menită să-i trimîtă pe prizonierii ei în iad. Zayne fusese cel care făcuse onorurile de a-l împiedica pe Paimon să scape, dar Roth... îi luase locul lui Zayne.

Iar acum se afla în flăcările din adâncuri.

M-am lăsat în față și mi-am sprijinit coatele de blatul rece al mesei, fără să am habar despre ce trăncănea doamna Cleo. Lacrimile îmi ardeau gâtlejul în vreme ce mă uitam la scaunul gol din fața mea, care obișnuia să fie ocupat de Roth. Am închis ochii.

Două săptămâni. Aproximativ trei sute treizeci și şase de ore trecuseră de la acea noapte petrecută în vechea sală de sport și nicio secundă nu fusese mai ușoară. Sufeream ca și

Respect pentru autori și români
cum totul s-ar fi petrecut cu un ceas în urmă și nu eram sigură că peste o lună, sau chiar un an, avea să se schimbe ceva.

Minciunile reprezentau una dintre cele mai grele părți. Stacey și Sam îmi puseseră o sută de întrebări când văzuseră că Roth nu se mai întoarce, după noaptea în care găsiseră *Cheia lui Solomon* (străvechiul volum ce conținea răspunsurile la tot ce trebuia să știm despre mama mea) și fuseseră prinși de Abbot (conducătorul clanului de Gardieni din D.C., cel care mă adoptase în copilărie). Până la urmă încetaseră, dar tot aveam încă un secret de păstrat față de ei, doi dintre cei mai apropiati prieteni ai mei.

În ciuda relației dintre noi, niciunul din ei nu știa ce eram: jumătate Gardian, jumătate demon. Și niciunul din ei nu-și dădea seama că Roth nu lipsea pentru că se îmbolnăvise de mononucleoză ori pentru că plecase la altă școală. Dar uneori îmi venea mai ușor să mă gândesc la el în felul acesta, să-mi spun că se află la alt liceu, nu acolo unde se află de fapt.

Senzatia de arsură mi s-a mutat în piept, semănând mult cu cloicotul domol din venele mele, care nu dispărea niciodată. Nevoia de a lua un suflet, blestemul pe care îl moștenisem de la mama, nu se potolise câtuși de puțin în ultimele două săptămâni. Dimpotrivă, părea să se fi înțețit. Capacitatea de a sorbi sufletul oricărei ființe posesoare de așa ceva era motivul pentru care nu mă apropiasem niciodată de vreun băiat.

Nu înainte să apară Roth.

Dat fiind că era un demon, săcâitoarea problemă a suflețului nu se mai punea. El n-avea suflet. Și, spre deosebire de Abbot și aproape toți ceilalți din clanul Gardienilor, până și de Zayne, lui Roth nu-i păsase că eram o corcitură. Mă... acceptase așa cum eram.

MAI RECE CA GHEAȚĂ

Mi-am frecat ochii cu palmele și mi-am mușcat interiorul obrazului. Când îmi găsise în apartamentul lui Roth lănișorul (cel pe care Petr, un Gardian care se dovedise a fi fratele meu vitreg, mi-l rupsese în timp ce mă agresa) reparat și curățat, mă agătasem de speranța că, până la urmă, el nu se află în flăcările din adâncuri. Că reușise cumva să scape, dar cu fiecare zi ce trecea, speranța aceea se stingea precum o lumânare într-un uragan.

Credeam mai mult decât orice pe lume că, dacă Roth ar fi putut să se întoarcă la mine, ar fi făcut-o deja, iar asta însemna...

Când mi-am simțit pieptul strângându-se dureros, am deschis ochii și am expirat îndelung aerul pe care-l ținusem în mine. Încăperea se vedea puțin neclar prin ceața lacrimilor pe care nu le vărsasem. Am clipit de două ori, prăbușindu-mă pe spătarul scaunului. Ceea ce se derula pe diapositiv n-avea nicio noimă pentru mine. Ceva despre cercul vieții? Nu, asta era din *Regele Leu*. Tare mi-era că urma să pic la materia aia! Gândindu-mă că ar trebui măcar să încerc să-mi iau notițe, am apucat stiloul și...

În partea din față a clasei, picioarele metalice ale unui scaun au zgâriat podeaua, scrâșnind zgomotos. Un băiat a tășnit de la locul lui, de parcă cineva i-ar fi aprins o flacără sub fund. Era înconjurat de o lumină gălbuiie palidă: aura lui. Numai eu puteam s-o văd, însă ea pâlpâia alătura, apărând și dispărând. Faptul că percepeam aurele oamenilor (o reflectare a sufletelelor din ei) nu reprezenta o noutate pentru mine. Ele aveau tot felul de culori, uneori împătrind mai mult de două nuanțe, însă niciodată nu mai văzusem una licăind astfel.

Mi-am aruncat privirea prin cameră și am observat că amestecul de aure clipea ușor.

Ce naiba?

Doamna Cleo s-a încruntat, iar mâna i-a rămas încremenită deasupra projectorului.

– Dean McDaniel, ce Dumnezeu faci...

Dean s-a răsucit pe un călcâi și s-a întors cu fața către cei doi tipi din spatele lui. Stăteau sprijiniți de spătarele scaunelor, cu brațele încrucișate la piept și cu buzele curbate în rânjete identice. Gura lui Dean se transformase într-o linie subțire, iar fața i se înroșișe. Mi-a căzut falca în clipa în care el și-a proptit o mâină de blatul alb al mesei și, cu cealaltă, i-a tras un pumn în falcă puștiului din spatele lui. Pocnetul loviturii a răsunat până în fundul sălii de clasă, urmat de câteva sunete de uimire.

„Sfinte Sisoe!“

Mi-am îndreptat spatele, în vreme ce Stacey plesnea masa cu palmele.

– Pe boasele Sfântului Sisoe la cina de duminică! a șoptit ea, uitându-se cu ochii holbați cum băiatul pe care Dean îl atacase se lasă moale spre stânga și cade pe podea precum un sac de cartofi.

Nu-l cunoșteam foarte bine pe Dean. Drace, nu știi sigur dacă-i adresasem mai mult de câteva cuvinte în cei patru ani de liceu, însă era un Tânăr tăcut, banal, înalt și slab, la fel ca Sam.

Categoric nu părea genul de puști care să fie votat la categoria „cel mai probabil săptămâna viitoare o să ia la pumni un alt băiat (unul mult mai mare decât el)“.

– Dean! a strigat doamna Cleo, și pieptul generos i s-a umflat în vreme ce se năpustea spre intrerupător să aprindă luminile din tavan. Ce fa...?

Celălalt tip a sărit în sus ca o săgeată, încleșându-și pumnii cărnoși de-o parte și de alta a corpului.

– Ce Dracu' e cu tine? A ocolit masa, săltându-și umerii ca să-și dea jos hanoracul cu glugă. O cauți?

Întotdeauna lucrurile se întâmplă pe bune atunci când oamenii încep să sedezbrace.

Dean a râs pe înfundate, apropiindu-se agale de culoarul dintre bănci. Scaunele scârțâiau pe măsură ce elevii se dădeau la o parte.

– Oho, sunt pe cale s-o capăt!

– Bătaie între băieți! a exclamat Stacey, scotocind prin geantă și scoțându-și telefonul.

Alți câțiva colegi făceau același lucru.

– Musai să filmez chestia asta!

– Băieți! Încetați chiar acum! Doamna Cleo a izbit cu mâna în zid, nimerind interfonul conectat direct la secretariat. S-a auzit un țuțui, iar ea s-a întors ca turbată în direcția sunetului. Am nevoie de pază în sala doi zero patru, urgent!

Dean s-a repezit asupra adversarului său, trântindu-l la podea. Brațele au început să zboare când cei doi s-au rostogolit lângă picioarele unei mese aflate în apropiere. În spatele clasei eram la adăpost, dar cu toate acestea eu și Stacey ne-am ridicat în picioare. M-a străbătut un fior în clipa în care Bambi s-a mișcat pe neașteptate, scuturându-și coada de-a curmezișul mijlocului meu.

Stacey s-a înălțat pe vârfurile ghetelor, căci aparent avea nevoie de un unghi mai bun pentru telefonul ei.

Respect pentru cărți și cărturi

- Bizar? am completat eu și am tresărit când băiatul a executat o lovitură bună, dându-i pe spate capul lui Dean.

Prietena mea m-a privit cu o sprânceană ridicată.

- Aveam de gând să zic „grozav“.

- Dar se... Am sărit în sus când ușa clasei s-a deschis brusc și s-a trântit de perete.

Paznicii au dat năvală în clasă și s-au dus drept spre locul încăierării. Un tip vânjos l-a cuprins cu brațele pe Dean și l-a tărât departe de celălalt elev, în timp ce doamna Cleo se învârtea prin încăpere ca o pasare colibri speriată, strângându-și între degete mărgelele de prost gust.

Un paznic de vîrstă mijlocie a îngenuncheat lângă băiatul lovit de Dean. Abia atunci mi-am dat seama că acesta nu se clintise nici măcar o dată de când aterizase la podea. O senzație de neliniște, care n-avea nicio legătură cu faptul că Bambi se mișca din nou, a început să mi se prelingă în stomac atunci când paznicul s-a aplecat deasupra băiatului întins pe jos, apropiindu-și capul de pieptul lui.

Bărbatul s-a tras brusc înapoi și a dus mâna spre stația de emisie-recepție pe care o avea prinsă de umăr. Fața îi era albă ca hârtia din caietul meu de notițe.

- Am nevoie urgentă de paramedic. Am un adolescent de aproximativ șaptesprezece sau opt sprezece ani. Vînătăi vizibile la nivelul capului. Nu respiră.

- Dumnezeule! am șoptit, apucând-o de braț pe Stacey.

În sală s-a așternut tăcerea, amuțind discuțiile însuflețite. Doamna Cleo s-a oprit lângă catedră, frământându-și în tăcere fălcile. Prietena mea a tras aer în piept și a lăsat în jos mâna în care ținea telefonul.

Tăcerea ce s-a așternut în urma apelului de urgență a fost întreruptă când Dean și-a dat capul pe spate și a izbucnit în râs, în vreme ce al doilea paznic îl tăra afară din clasă.

Stacey și-a dat după urechi părul negru, lung până la umeri. Nici nu se atinsese de felia de pizza din farfurie ori de cutia cu suc. Eu, la fel. Probabil gândurile ei se îndreptau în aceeași direcție ca ale mele. Directorul Blunt și consilierul școlar căruia nu-i dădusem niciodată atenție le oferiseră tuturor elevilor din clasă opțiunea de a se duce acasă.

Pe mine n-avea cine să mă ia cu mașina. Morris, șoferul clanului, meșter la toate și un tip absolut extraordinar, încă n-avea voie să meargă cu mine după ce, ultima oară când ne aflaserăm împreună într-o mașină, un taximetrist posedat încercase să se joace de-a prinselea cu noi. Și nu voi am să-i trezesc pe Zayne ori pe Nicolai (de cele mai multe ori, Gardienii pursângă dormeau pe timp de zi, îngropăți în carapacele lor de piatră). Iar Stacey nu voia să stea acasă cu fratele ei mai mic. Așadar iată-ne la cantină.

Însă niciuna din noi n-avea poftă de mâncare.

- Sunt, în mod oficial, traumatizată, a spus ea, inspirând adânc. Pe bune.

- Nu-i ca și cum tipul ar fi murit, a replicat Sam cu gura plină de pizza.

Ochelarii cu rame de sărmă îi alunecașeră pe vîrful nasului. Părul castaniu și cărlionțat îi căzuse pe frunte. Sufletul lui, un melanj șters de galben și albastru, clipea la fel cum făcea toate în acea dimineață, apărând și dispărând de parcă s-ar fi jucat „cucu-bau“ cu mine.

- Am auzit că-a fost resuscitat în ambulanță.

– Astă tot nu schimbă faptul c-am văzut cum cineva a fost lovit cu pumnul în față atât de tare, încât a murit sub ochii noștri! a insistat Stacey, făcând ochii mari. Sau n-ai prins ideea?

Sam și-a înghițit îmbucătura de pizza.

– De unde știi că a murit cu adevărat? Doar pentru că un aspirant la titlul de polițist zice că cineva nu respiră, asta nu înseamnă că e și adevărat. S-a uitat spre farfurie mea. Ai de gând să mănânci aia?

Am scuturat din cap spre el, oarecum uluită.

– Îți aparține în întregime.

O clipă mai târziu, Sam îmi înșfăcase din farfurie felia de pizza cu bucătele de salam. Privirea i s-a ridicat spre a mea.

– Ești OK? l-am întrebat.

El a dat din cap în semn de încuviințare, în vreme ce continua să mestece.

– Scuze! Știi că nu par tocmai empatic.

– Crezi? a mormăit sec Stacey.

O durere surdă mi-a izbucnit în spatele ochilor când am întins mâna spre cutia mea cu suc. Aveam nevoie de cafeină. Și mai aveam nevoie să pricep ce naiba se petreceau cu aurele tuturor, de se clătinău în halul ăla. Învelișul colorat dimprejurul unui om reprezenta felul de suflet cu care se lăuda respectivul: alb, pentru un suflet pur, culorile pastelate erau cele mai răspândite și, de obicei, arătau un suflet bun, iar cu cât nuanțele devineau mai întunecate, cu atât mai îndoelnice ajungea statutul sufletului. Iar dacă un om n-avea în jurul său nimbul care să-l dea de gol, atunci însemna că făcea parte din Echipa Fără Suflet.

Adică era un demon.

MAI RECE CA GHEAȚĂ

Eu nu prea mai lăsam semne, un alt talent grozav pe care-l căpătasem grație moștenirii mele mixte. Dacă atingeam un demon, era ca și cum i-aș fi lipit un semn de neon pe trup, ceea ce-l făcea mai ușor de găsit pentru Gardieni.

Mă rog, treaba nu funcționa în cazul demonilor de Nivel Superior. Puține chestii funcționau.

Nu încetasem să mai las semne din pricina celor întâmplate cu Paimon și a interdicției pe care o primisem. După noaptea petrecută în sala de sport, Abbot îmi ridicase pentru totdeauna pedeapsa pe care mi-o dăduse, însă tot mi se părea o greșală să ochesc demoni la întâmplare, mai ales acum, când știam că mulți puteau fi inofensivi. Când totuși însemnam, îi înteam pe Imitatori, de vreme ce ei erau periculoși și aveau obiceiul să muște oameni, dar îi lăsam în pace pe Afurisiți.

Și, la drept vorbind, schimbarea obiceiurilor mele de a însemna i se datora în totalitate lui Roth.

– Numai că idioții ăia doi probabil se legaseră de Dean, a continuat Sam în timp ce înfuleca bucată de pizza într-o nanosecondă. Oamenilor le mai sare țandăra.

– De obicei oamenii n-au pumni care să poată fi considerați arme letale, i-a răspuns Stacey.

Telefonul meu a scos un țârâit, atrăgându-mi atenția. M-am aplecat și l-am scos din geantă. Cu toate că durerea din spatele ochilor creștea în mod constant, colțurile buzelor mi s-au ridicat când am văzut că era un mesaj de la Zayne.

O să te ia Nic. Ne vedem în sala de antrenament când ajungi acasă.